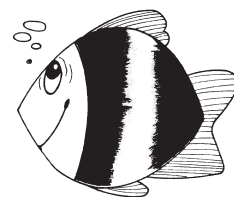

de colores

– az esztergom-budapest cursillo hírlevele –

Évről évre újra várjuk a Karácsonyt, várjuk az ünnepet. Talán gyerekesnek tűnhet ez az ünnepvárás. Sokan azt gondolják, hogy a felnőtt ember, amit szeretne, azért megdolgozik, azt létrehozza. Azonban, ha jobban belegondolunk, megértjük, hogy az ünnep nem létrehozható, nem megalkotható. Azt talán el tudja érni az ember, hogy megtapsolják, hogy tartsanak tőle, hogy sikerei legyenek. De azt, hogy valóban szeressenek, hogy maga az életünk sikerüljön, hogy valóban boldogok legyünk, azt csak ajándékba kaphatjuk. Azt nem lehet izzadságosan létrehozni. Az ünnep nem megvásárolható. Az igazi öröm nem pótolható csillogó karácsonyfákkal, az igazi szeretet nem helyettesíthető szép ajándékokkal.

Ám az ünnep egészen el sem rontható. Pontosan azért nem, mert nem mi emberek csináljuk. Az ünnep odafentről érkező ajándék. Meglepetés. Nem ronthatja el se gazdasági válság, se a társadalmunk sokszor elkésztető állapota.

A második világháború után történt, egy szovjet munkatáborban. December 24-e az év talán legnehezebb napja volt. A foglyok már délelőtt keserűen, némán sétálgattak a nagy barakk körül. Este aztán a nagy asztal köré ültek, egy ideig még folyt a szó, de aztán egyszercsak elakadt. A csend egyre fojtogatóbbá vált. Akkor az egyik rab kiment a barakkból, tört egy fenyőágot az egyik fáról, kis kereszté illesztette össze, majd beletűzte egy fél krumplibá. Az asztal közepére állította, aztán így szólt: „Ne szomorkodjatok! Értünk is megszületett Jézus Krisztus, a Megváltó, hogy akár kiszabadulunk innen valaha, akár nem, szabadok legyünk. Imádkozzunk!” Mindenki mondta a Miatyánkot. A rab, aki túlélte a munkatábor, és hazajött, azt mondta, hogy sok karácsonyt megért azóta életében, de egy sem volt olyan, mint ez a karácsony ott kint a fogságban. Karácsonyfa nélkül, ajándékok nélkül, de Jézussal együtt.

Az ünnep nem megvásárolható, de egészen el sem rontható. Nem mi emberek alkotjuk. Odafentről érkező ajándék, meglepetés. Isten érkezése erre a sokszor olyan reménytelen, kusza földünkre. Van-e éber szemünk, fülünk, hogy észrevegyük az érkezését, meghalljuk a kopogtatását?

Székely János

A Magyarországi Cursillo Mozgalom
Nemzeti Titkárságának megalakulása

Kedves Cursillista testvérek!

A Magyarországi Cursillo régóta küszködött a megosztottsággal. Ez a megosztottság ellentétes Krisztus akaratával, és ellentétes a cursillo szellemiségével is. Akadályt jelentett a cursillo terjedésében, a Magyar Püspöki Konferencia által való elfogadottságában.

Örömmel értesíték mindenkit arról, hogy egy nagy lépést tettünk a cursillo egységének megteremtése felé. 2008 okt. 9-én megalakult a Magyarországi Cursillo Mozgalom Nemzeti Titkársága, vagyis a mozgalmat képviselő közös országos grémium. Úgy gondolom, hogy ez egy fontos lépés volt az egységünk útján, és bízom abban, hogy a Nemzeti Titkárságban való közös tevékenység még inkább segíteni fogja a megértést, az esetleges problémák, nézetkülönbségek orvoslását.

Az állandó tanács tagjai, akiket a cursillo két irányzata ajánlott, illetve akiket a Nemzeti Titkárság alakuló ülésén a résztvevők javasoltak:

Országos lelkivezető:

Székely János *segédpüspök*

Az állandó Tanács tagjai :

Debreczeni Csaba (*laikus*,

Hajdúdorogi Egyházmegye)

Felföldi László (*pap*,

Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye)

Juhos Ferenc (*SVD tartományfőnök*)

Kirner Zoltán (*pap*,

Szombathelyi Egyházmegye)

Rébay Lajos (*laikus*,

Esztergom-Budapesti Főegyházmegye)

Szabó Tamás (*laikus*, *Veszprémi Főegyházmegye*)

A Nemzeti Titkárság kitűzte feladatául az egységes cursillo imakönyv létrehozását. Ennek felelősei Székely János és Kirner Zoltán. Kitűztük az első közös országos ultreya időpontját is, 2009. február 14-e szombat, a Budai Szent Imre templomban. Az országos ultreya fő szervezője Tóth Zsolt Ipoly ciszter atya. Minél többen gyertek el erre az igen szépek ígérkező találkozóra, hogy az egységünket ilyen módon is kifejezzük, tovább mélyítsük! *Székely János püspök*

HÁTTÉR-MUNKA AZ EURÓPAI MUNKAC

Az Európai Munkacsoport ülésének „lelki” tartalma és üzenete mellett érdeklődésre tarthat számot a szervezők munkája is. Noha az élet más területén mindannyiunknak volt több-kevesebb szervezői tapasztalata, a feladat mégis új volt számunkra. Egy évvel ezelőtt nem tudtuk még, hogy hol, hányan és milyen igényekkel szeretnének a Cursillo aktuális ügyeiről eszmét cserélni. Ez volt a kiindulási alap.

Márciusban, Francis Napoli és José Yeo látogatásakor kezdett körvonalazódni, hogy mit is kell megszervezni. 40-50 külföldi cursillista számára kell olyan helyszínt találni, ahol együtt és kiscsoportokban tudnak beszélgetni, és lehet előadást tartani a mai technikai igények (számítógép, fénymásológép, videóprojektor, stb.) biztosítása mellett. A helyszínhez közel kellett szállást találni házaspárok, egyedülállók és papok számára. A zömmel repülőgéppel érkezőket el kell juttatni a helyszínre, majd a találkozó után visszavinni őket Ferihegyre. Legyen misézési lehetőség, legyen "szociális" program, legyen javaslat a házastársak számára, akik "csak úgy", nem a munkamegbeszélésre jönnek és szeretnének nézelődni. Mivel a hosszas megbeszélések alatt kintikadnak és megéheznek a résztvevők, kávészüneteket kellett beiktatni, amikor enni-inni lehet és természetesen fontos, hogy együtt lehessen ebédelni és vacsorázni - három napon keresztül. No és gondoskodjunk valamilyen tárgyi ajándékról, amit a résztvevőknek adhatunk emlékebe. Ezek voltak a feladatok.

A lebonyolítással szemben támasztott sokrétű igény alapján az esztergomi Szent Adalbert Lelkiségi Központ és a mellette lévő szálloda lett a találkozó helyszíne. A csütörtök estétől vasárnap délig tartó találkozó nem „lelki” része a délelőtti és délutáni kávészünetek, va-

lamint a szombat délutáni „szociális” program volt. Az előbbiről el tudjátok képzelni, hogy mivel jár (bevásárlás, terítés, vízforralás, mosogatás), az érdekesebb az utóbbi. Kora délután buszra szálltunk és Budapestre utaztunk. Rövid, két órás sétát tettünk a Várban, majd a Városligeti fasorban lévő Katolikus Pedagógiai és Szervezési Továbbképzési Intézetbe mentünk. Itt egy fergeteges gyermek néptánc műsort néztünk meg, majd szendvicss-süteményes vacsorát ettünk. Ez volt a „háttér”.

Fabók Ildikó, Ocskay András és jómagam voltunk a szűken vett szervező csapat. Ildikó tartotta a kapcsolatot a vidéki titkárságokkal, ő egyeztette a programot Székely János atyával, ő biztosította a helyszínt a csúcs programpontra bizonyuló szombat estéhez, és nem utolsó sorban, ő figyelte a határidőket és hívta fel finoman egyikünk-másikunk figyelmét arra, hogy valamilyen késésben vagyunk. András, mint „primus inter pares” tartotta kézben a szervezés fő szálait: folyamatosan egyeztette a programot Francis Napolival, tárgyalt (és alkudott) a Szent Adalbert Házzal, gyűjtötte be a részvételi díjakat, fizette ki a számlát és számolt el az adományokat begyűjtő és továbbító Cursillo Alapítvánnyal. (Köszönet az adakozóknak!)

Rám hárult a levelezés (szállásigények, érkezési/indulási időpontok begyűjtése), a szállítás megszervezése, megami lóti-futi munka a három nap során felmerült.

A három fős csapathoz többen csatlakoztak a találkozó idején. Székely János atya jó házigazdaként mindig a legjobb pillanatban és a legjobb módon segített át a felmerült nehézségeken. Hogy csak három példát említek: „saját” misét tartott nekünk a cursillista atyákkal a Bazilikában, majd utána kalauzolt minket az altemplomban, rendelkezésre bocsátott egy internet el-

SOPORT ÜLÉSÉN

érést biztosító, másológéppel egybekötött irodát és kölcsönadta a gitárját, amikor az egyik ír küldöttnek eszébe jutott, hogy az is kéne a közös imához. Várdai Judit nemcsak hivatalos „küldött”-ként vett részt a találkozón, hanem a kávészünetekben háziasszonyként is közreműködött. Rébay Lajos találta ki, rendelte meg és szállította az ajándékot: egy cursillista társunk által kézzel készített, Szent Erzsébet életéből vett jelenetet ábrázoló képet és hívta meg a hatalmas sikert arató gyermek néptáncosokat a szombat esti „szociális” programhoz. Juhász Karcsi, Benkő László, Bozi Gyuri, Pólus András és Várdai Judit unokaöccse vállalta a repülőtéri fuvarokat. A széphalmi cursillisták énekes-hangszeres együttese Héjja Gyuri vezetésével működtek közre kétszer is a szentmiséken. Többen segítettek Fabók Ildikónak a szombat esti vacsoránál: ki süteménysütéssel, ki innivaló vásárlással, ki terítéssel, ki pakolással, ki mindezzel együtt... Csákó Gyuszi szerezte be a bort, amit a gibraltári munkacsoport vezetők nélkülözhetetlennek tartottak a vacsorához. Maczák Béla a szombat délutáni vári sétánál idegenvezetett. Nem tudtam mindent és mindenkit felsorolni - ezúton is köszönöm minden megnevezettnek és névtelenül maradónak a legapróbb hozzájárulást is. Ők voltak Krisztus szeme, keze, lába, akik nélkül kudarcra lettünk volna ítélve.

A búcsúzáskor szóban és a hazaérkezés után írásban kifejezett sok köszönet azt bizonyítja, hogy a magyarországi Cursillo is felkerült Európa térképére. Ha kis számban is, de meg tudtuk mutatni magunkat és bizonyítottuk, hogy lehet és érdemes hozzánk jönni. Ne hagyjuk elaludni ezt kis lángot: tartuk a kapcsolatot egymással idehaza és a határokon keresztül is.

De Colores!
Kovács Ádám

..... a három nap

November 6-án este a Jóisten mosolyogva nézett le a Leányfalun összegyűlt asszonyokra, leányokra és a két atyára – Tamás atyára és Zsolt atyára. Az esti bemutatkozás zajlott éppen a 74. női cursillón, ki mit vár, hogyan jött erre a három napra. Voltak érdekes megszólalások is: „Mi azért jöttünk ide, mert nem akartunk eljönni” vagy „Azt mondták nekem, hogy a cursilló először szétszed, aztán összerak engem, hát próbálja ezt meg velem a cursilló”. Azért mosolygott rajtunk a Jóisten, mert beelátott a szívünkbe és Ő tudta, hogy ez csak a csomagolás, ami a szívünk ajándékait rejtja a többiek számára láthatatlanul. Ezek kibontásában segített a vasárnapi záróünnepségig mindannyiunknak. Első rektorságomra nagyon szerető, nagyon segítő, megnyílásra, befogadásra kész csapatot kaptam mind a világi és papi munkatársak mind a jelöltek részéről. Lámpalázam szép lassan szertefoszlott, ahogy megtapasztaltam a sok szeretetet. A munkatársak a készület során már megismert beszélgetéseiket mondták és én alig akartam hinni a fülemnek és szememnek - egészen újjászületett, kiegészült, gyönyörű tanúságtételüket bátran és felszabadultan mondták a szerető légkörtől szárnyakat kapva. Nagyon-nagyon sokan imádkoztak értünk, számos közösségi levelet kaptunk, még a messzi tengerentúlról, Patak Ági buffalo-i kiscsoportjától is érkezett, és a szívből jövő, bőséges imaháttérnek éreztük a jótékony hatását a Szentlélek gyümölcseinek megtapasztalásával. A lányok-asszonyok egyre nyitottabbak lettek, könnyes-derűsen osztottuk meg életünket, a magunkkal hozott gondokat egyre inkább le tudtuk tenni és egyre inkább arra tudtunk figyelni, amit azon a hétvégén a Jóisten számunkra üzent. Szerelmes szeretete egyre jobban átmelegítette a szívünket és szombat estére szívből tudtunk örülni annak a szeretetnek, ami a társainkon keresztül Krisztus szeretetét tette jelenvalóvá közöttünk. Vasárnapra nagy döntések is születtek, egyik ajándékom, hogy keresztanya leszek majd egy olyan keresztelőn, amelynek az elhatározását a cursilló segítette. Megéltém, hogy a magam két kenyerét és öt halát adva és a Lélek segítségét kérve Isten elfogadja és megszorítja azt, és mindannyiunkat élető szeretetével táplál. Segít, hogy fény, só és kovász lehessünk és továbbadjuk kincsünket, amink van ennek az Istenre éhező világnak. Köszönöm Istenem, hogy hívtál, hogy szerető Isten vagy, hogy velünk vagy, Emmanuel!

Juhászné Mária

Vargáné, Melitta vagyok Budapestről. 1998 tavaszán végeztem a Cursillót, Leányfalun. Életem mély pontján mentem és a föld felett lebegve tértem haza. Megtapasztaltam Jézus feltétlen szeretetét, személyes jelenlétét. Megtanultuk, hogy ezt igazán közösségben lehet megélni. Ha van egy jól működő kiscsoportunk, és nekünk van, tudjuk egymást támogatni, egymásért imádkozni. Sok mindent megéltünk együtt, sok nehézségen átsegítettük egymást és az örömeinkben is osztozunk. Mikor férjem meghalt, fiam elköltözött, hogy önálló életet kezdjen, valami kezdett bennem motoszkálni. Jó lenne másoknak is megmutatni a Jézushoz vezető utat, és megmutatni, hogy Jézus mindenkit pont olyan szeret amilyen. Ezért örömmel vettem részt ez év szeptemberében a munkatársképzőn, ahol Juhász Marika mindjárt meghívott a novemberi Cursillóra, csendes munkatársnak. Meglepett, jól esett, de meg is ijedtem. Elfogadtam és azt mondtam: „legyen meg a Te akaratod”. Már a felkészülési idő is nagy élmény volt. A hetenkénti találkozások, a közös imák, egy erős csapatot kovácsolt a kilenc különböző korú és más-más élethelyzetben élő emberből. Nem kis izgalommal indultam Leányfalura. Jó volt Jézus „segédmunkasaként” újra átélni a Cursillo örömét. A hallott tanúságtételek, az asztal társaimtól kapott „ajándékok”, még jobban felkavartak, mint jelöltként. Jó volt látni, ahogy teltek az órák, nyíltak meg a szívek és a legmélyebb bugyrokba kerültek elő, talán a legféltebb és targonatott titkok. Hálás vagyok Istennek a közösségemért, azért a lehetőségért, hogy neki szolgálhatok. Jó tudni, érezni, hogy Krisztus számítt rám. Én is számíttok Rá.

De Colores Vargáné Melitta

a három nap

74. női

Amikor november 6.-án, délután beléptem, Leányfalun a lelkigyakorlatos házba, meleg, otthonos érzés töltötte el a szívemet. Fabók Ildikó mondta, egyszer: szinte cursilló szagú ez a ház, én is ezt a cursilló szagot éreztem. Mindig nagy izgalom és várakozás előz meg egy-egy ilyen hétvégét, de számomra most, még különlegesebbnek ígérkezett, mert két kedves barátnőmmel, akikkel cursillós kiscsoportos élmények is összekötnek, együtt érkeztünk.

Már a felkészülés is otthonos volt, mert sokan munkatársak, Hidegkútról jöttünk össze, és régebről is ismertük egymást.

A felkészülés szeretetteljes légköre, úgy érzem végig velünk maradt, és a mi kis közösségünkbe sikerült bevonnunk a jelölteket és az Atyákat is!

Mária, aki először volt rektor, és nagyon izgult, őszinte szeretetével, megértésével, hiteles személyiségével, mindannyiunknak sokat segített, a hármas odafordulásban magunk, egymás és Isten felé.

Végig éreztem a háttér imákat, amiket ezúton is nagyon köszönök mindenkinek, és hogy a Jóisten szinte „bombáz” minket végtelen kegyelmeivel.

Egy-két személyes élményemet, gondolatomat szeretném megosztani veletek, amit hazahoztam magammal, erről a hétvégéről. Nem csak megértettem, hanem most végre át is éltem és megtapasztaltam, hogy csak a valódi, álcák nélküli lényem szerethető, és ha nem szeretem magamat, botladozó tökéletlenségemben, akkor soha nem gyógyulok ki a megfelelni akarás kényszeréből. Ha nem csodálom magamat, akkor az embereket sem fogom tudni csodálni, és nem fogok tudni felnézni rájuk. Ha pedig nem tudok felnézni a másik emberre, nem tudom segíteni Őt

a kiteljesedésében, hogy olyanná válhasson, amilyennek Isten akarja.

Érdekes volt még számomra, amikor azt hallottam, hogy nem érdemes az apró bűnök ellen hadakozni, mert csak elmegy vele az idő, és nem marad a lényeges dolgokra.

Receptet is kaptam, apró bűnökre: Röpke bánat, gyors jóvátétel, fapofa, és bele a sűrűjébe!

Gyakran, olyan érzésem volt, mint a Táborhegyen lehetett, hogy jó itt lenni, fényt kaptam, amiből majd élhetek az elkövetkezőkben, amikor jönnek a nehéz pillanatok, a szenvedések, a küszködések.

Jó volt Isten segédmunkásának, esz-közének lenni, ebben a szolgálatban. Tenni valamit, akármilyen kevés is az. Minden kedves cursillós társamnak, szép adventi készülődést, és áldott Karácsonyt kívánok!

Szeretettel!

Marosiné Váradi Andrea

Merre tartok?

Néhány éve elindultam valamerre, de valójában soha sem voltam tudatában annak, hogy mi a célom. Azt valahol belül azért éreztem, hogy helyes úton járok és valaki „terelget” a jó felé, csak nyitottnak kell lennem. Azt hiszem, hogy kaptam hozzá erőt és „szívet” hogy észrevegyem az útjelző táblákat. Az elmúlt néhány év igen komoly lelki megpróbáltatás volt számomra és azt vettem észre, hogy őszinte vagyok az embertársaimmal, de saját magammal soha sem voltam az. Nem igazán tudom megfogalmazni azt az érzést, amikor ezt most a három nap alatt megértettem, mert egyszerre volt fájdalmas és közben óriási erőt kaptam. A Cursillo-n eltöltött idő számomra egy időutazás volt. Talán

úgy tudnám ezt leírni, hogy eddig ültem az autóban és utaztam, mentem az utakon, figyeltem az útjelző táblákat és haladtam. A három nap alatt felültem egy repülőre, ami olyan magasan és olyan sebességgel repül ahol az ember már nem képes. Felülről láttam az utakat, megértettem a köztük lévő összefüggéseket, mivel egyben láttam az utak elejét és végét is, éppen úgy, ahogy Isten látja a mi életünk útját. Minden kereszteződéshez tesz nekünk egy „irányjelző táblát” csak sokszor felvesszük a szemellenzőt és nem látjuk az útba igazítást ezért könnyen eltévedünk. Persze ha ilyenkor hagynánk, hogy felemelje a lelkünket, akkor mi is látnánk az előtünk álló szakasz végét, így el tudnánk dönteni a helyes irányt. Szóval egy ilyen élmény volt számomra ez a pár nap. Megértés, szeretet, elfogadás, alázat. Ennek a négy szónak adott igazi tartal-

mat ez a közösség. Azóta naponta történnek olyan események, melyeket korábban jelentéktelennek ítélem és elmentem mellettük, de most új élményeket hoznak. Talán kicsit közelebb kerültem ahhoz a megértéshez, ahogy Jézus láthatta az embereket és ahogyan szeretni volt képes. A minap futni voltam a szokásos helyemen és visszafelé az utolsó szakaszon csak sétáltam. A távolban feltűnt egy idős házaspár, akik sétáltak felfelé. Amikor közelebb értem hozzájuk, akkor láttam, hogy milyen kedvtelenek és „szürkek”, ráadásul első látásra kicsit sem voltak szimpatikusak. Ekkor valami elindult belőlem és rájuk néztem újra, majd amikor kellően közel értem hozzájuk egy meleg mosollyal az arcomon rájuk köszöntem. Az ezt követő rövid párbeszéd olyan melegséggel töltött el, amit nem tudtam megmagyarázni. Az idős úr levette a kesztyűjét kezét fo-

..... a három nap

gott velem és megköszönte a találkozást. Ekkor már mindkettőjük arcán meleg mosoly volt és így indultak tovább. Abban biztos vagyok, hogy ebből a „jelentéktelen” történetből azt az egyet biztosan tudom, hogy a saját viszonyom

a világhoz eldönti, hogy a világ hogy viszonyul hozzám. Azt hiszem, hogy nagyon sokat kaptam a Cursillótól, és ezáltal talán még többet tudok majd adni a világnak abból a szeretetből, ami meghaladja az emberi szeretet erejét. Őszin-

tén köszönöm mindenkinek az őszinteséget és remélem, hogy mindannyian egy-egy „útirány táblaként” élünk majd egymásban tovább.

*De Colores!
Pap Gábor*

71. férfi

2008. nov. 27-30. Leányfalu

Egyre gyakrabban fordul elő, hogy a „villám” a közvetlen környezetembe csap bele és ragad magával váratlanul áldozatot. Biztosan szebben is meg lehetne ezt fogalmazni, én így éltem meg mindannyiszor, amikor a hozzám közel állók közül ment vissza valaki váratlanul a Teremtőhöz. Ezt érzetem akkor is, amikor itt hagyott sokunkat, barátokat is a Fabók Gyuri. Nagyon sokat tanultam tőle és őszintén, barátomként szerettem. Voltak vitáink is úgy, ahogy az a barátoknál szokás, de biztosak voltunk abban, hogy számíthatunk egymásra.

Mivel a cursillo az utóbbi években a rektori teendők ellátásában számított rám, nehezen megfogalmazható katarziszt éreztem akkor, amikor a Gyuri meghívott munkatársának a 71. férfi cursillora 2008. novemberében. Már terveztük a felkészülést, amikor megtudtam, hogy kórházba került egy enyhe infarktussal, és éppen a látogatást fontolgattam, hiszen naponta útba esik a Városmajor utcai kórház, amikor telefonált egy barátom, hogy már elkéstem. Gyuri elment. Aki ismer tudja, hogy ilyen esetben könnyen sírok, így volt ez most is. Drága feleségem megrémült a kisírt szeméimet látva, azután társult az érzéshez.

Néhány nap múlva hívott a Ruzsthy Gyula, hogy vállalnám-e a Gyuri helyett a rektorságot. Gondolkodási időt kértem és megpróbáltam kibújni a feladat

alól, valami elfogadható indokot találni arra, hogy miért is nem tudom elvállalni. Először egy olyan barátomat hívtam (csak feltételesen!) munkatársnak, aki-ről biztos voltam, hogy nem fogja elvállalni. Ezt jelnek tekintem és lemondom ügyesen a Gyulánál. Az első meglepetésem az azonnali "igen" volt. Annyira meglepődtem, hogy egy napig nem tudtam mit tegyek. Másnap egy másik barátomat hívtam ugyan úgy, aki szintén azonnal "igent" mondott. Ezután nem volt más kiutam, mint hogy a Fabók Ildikótól kérem a felmentésemet, ő talán megérti, hogy miért nem vagyok képes most erre a feladatra, de ugyan úgy, mint néhány éve a férje (nem véletlen, hogy ők ketten egy test voltak ebben a földi életben) azt mondta, hogy el kell vállalnom, hiszen a Gyuri is biztosan ezt akarja és az is biztos, hogy segíteni fog.

Hát én így kerültem novemberben Leányfalura, a 71. férfi cursillora. Ezután igyekeztem a közös barátokat hívni munkatársaknak, de innen kezdve már érezhető volt, hogy a szellemi segítség megvan. Tízen találkoztunk hétről hétre és gyakran emlékeztünk a „nagy elődre”, aki már „csak” lélekben lehet velünk. Imádkoztunk és barátokoztunk, hiszen többen most először voltunk együtt cursillon. Azután eljött az első este. Izgatottak voltunk, de bíztunk a segítségben. Hamar kiderült, hogy sokan vagyunk olyanok, akik komoly terheket cipelünk és a már néha unalmas, de mégis félelmetes nagypofájú "krokodil" be akar kapni, nem akarja, hogy a szívünket meg tudjuk nyitni és szeretetben egyesülhessünk Jézussal. Mít te-

gyünk? Könnyű azt mondani, hogy ne gondolj a krokodilra, ha lépten-nyomon ott tátog velem szemben! Imádkozunk. Megbeszéljük az asztalbeosztást és itt először kezd köddé válni a krokodil. Nem látom, csak a fantasztikus munkatársakat, akiknek a lelkesedése, a szeretete olyan, mint egy úrhajó. Ellenállhatatlan erővel tör a magasba és magával ragad. Most utólag is, amikor megpróbálok leírni az eseményeket, a torkom elszorul, a szemem megtelik könnyel. Ez az élő Isten megtapasztalása. Így tanultam a cursilloban és ez így is van, mindenki átélheti. Ezután még lehetne aprózni a lépéseket, mert azért az igazat megvallva voltak kicsike lépések is, sőt talán olyan is volt, hogy kissé hátrébb léptünk, de mégis minden úgy történt, ahogy reméltük. Ez viszont így nem igaz.

Mert sokkal jobban történt!!! Mi munkatársak izgultunk és rendületlenül imádkoztunk. Az asztaloknál a Lélek segítségével mellé betársult a Gyuri lelke is. Ott volt a néha kissé kemény, de szeretettel teli kérdéseivel és egy olyan csodát élhettünk át az Úr kegyelméből, amit még soha. Ez is egy katarzisz volt. Szó szerint mindannyiunkat átölelt az Isten!

A zárón sokan a könnyeinket nyeltük a meghatottságtól és mindannyian egy szívvel adhattunk hálát a Jóistennek, hogy a 2008-as adventünket így bearanyozta.

Én pedig elmondtam és most le is írom, hogy az első Fabók Gyuri „emlékcursillo” csodálatos volt. Köszönöm neked Gyuri. Dicsőség ezért a bennünket örökké szerető Istennek!

Frankovits Gyuri

LELKI MUNÍCIÓ LEÁNYFALUN

Mindig örömmel és várákozással megyek Leányfalura. A már átélt cursillók, záróünnepélyek és lelkigyakorlatok öröme kavargat bennem a várákozással, vajon most milyen ajándékot tartogat számomra az Úr. És ismét nem csalódtam... Január végén az Esztergom-Bp. Egyházmegye vezetőségének és rektorainak tartott lelkigyakorlaton Székely János atya által alapos és mély lelki útavalót kaptunk a következő évre.

Az idő rövid volt, de annál intenzívebb, igazi cursillós hétvégében volt részünk: reggeli zsolozsma, elmélkedés, elcsendesedés, kiscsoportos megbeszélés, majd „nagy kör”, Szentsegímdás, Szentmise váltogatta egymást.

Már az első elmélkedés bevezető mondata elgondolkodtató: nagy a paphiány, de még nagyobb a kitartó hívők hiánya, pedig Jézus hálás a tanítványainak a kitartásért. Majd az Isten felé vezető út három lépéséről elmélkedett János atya. Az első lépés a megrendültség, amikor minden átértékelődik, mint ahogy Ábrahám, Mózes, vagy a tanítványok életében történt. Ezután az ember érzékenyebb lesz, megtanulja látni azt, ami igazán fontos, és per-sze közben rengeteget küzd a gonosszal, a pusztában szembesül önmagával. Ezután a kiscsoportos megosztás őszinte, jóízű beszélgetés volt saját megrendült pillanatainkról, küzdelmeinkről.

A második elmélkedés témája: milyen az Isten, milyen az Isten-képünk, s mekkora felelősségünk van abban, hogy tiszta Isten-képet sugározzunk. Isten mindenható, de mégis szabadnak és fejlődőnek teremtette a világot, az embert. Isten mindentudó, de mégsem kívülről tör be az életünkbe, hanem belülről éli azt végig velünk. Isten abszolút, de mégis örökre hozzáköti magát az emberhez. Isten Krisztus-arcú. Álljak a jászol elé, vagy a keresztnél, és kérdezzem meg magamtól, milyen az Isten-képem, tudok-e Isten szemével nézni a másokra.

Fontos gondolatokat kaptunk az „Isten-képű világ” előadásban közösségről, családról. Vacsora után éjfélig tartó kötet-

len beszélgetéssel folytattuk, – pogácsa és jófajta vörös bor mellett – terveinkről, feladatainkról, a cursillo jelenlegi gondjairól.

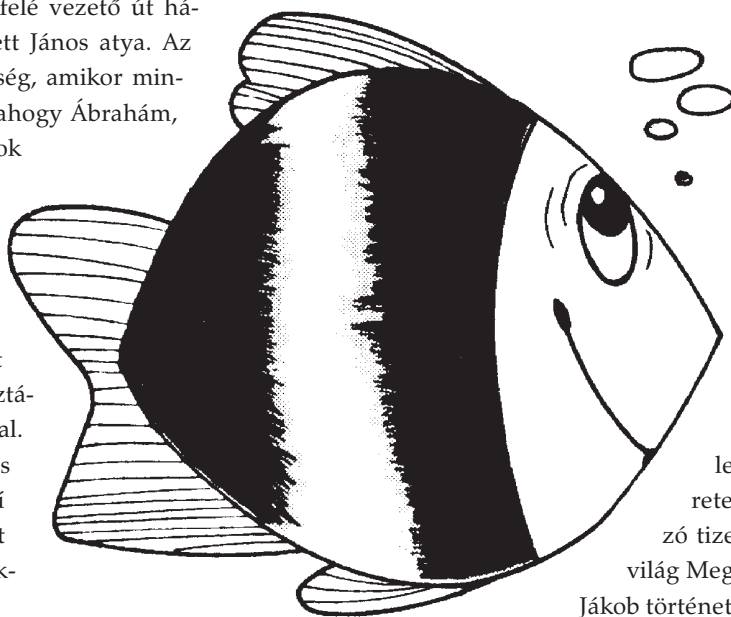
Engem a vasárnapi, utolsó elmélkedés, Jákob története nagyon megfogott, sok mindenre választ adott. A Biblia nagy alakjai engedték, hogy Isten arcvonásokat vessen rajtuk, sokszor fájdalmas vésővel. Izsák felesége hosszú meddőség után – férje imájára - ikreket várt. Ézsau és Jákob már anyjuk méhében versengenek, sok szenvedést okoznak Rebekának. A sima szavú Jákob felnőve, álnok ravaszsággal megszerzi az elsőszülöttnak járó atyai áldást, de nem lesz boldog. Isten „kézbe veszi” őt. Ugyanolyan csalásnak esik áldozatul, mint amelyet ő készített testvére számára. Hiába szolgált hét évet szerelméért, Ráhelért, Lábán becsapja őt, és Leát kapja feleségül. Ráhelért újabb hét évet kell szolgálnia, amely keserves volt számára. Jákob végül meg-

gazdagodva hazatér, de szívében nincs béke. Az Ézsauval való találkozás előtt viaskodik valakivel, aki maga az Isten. A harcban Jákob beismeri csaló voltát, Istentől igazi áldásért könyörög. Az Úr ekkor adja meg neki az áldást, és az áldással együtt új nevet is kap, ezentúl Izraelnek hívják. Izrael Ézsau előtt is megalázkodik, aki nagy meglepetésére bosszúállás nélkül, szeretettel fogadja. Az Izraeltől származó tizenkét törzsből származik majd a világ Megváltója...

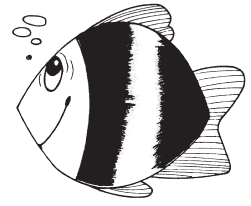
Jákob története arról szól, – mondta János atya – hogyan nevel az Isten. Isten terveit az emberi családság nem tudja áthúzni. Isten nevel, néha olyan utakon, amit alig-alig értünk. Ha kell, összetör, barázdákat vés az arcunkra, ha kell, megjutalmaz, hogy magához szelídítsen. A „szeretet dallamát” tanítja nekünk életünk folyamán – erre vagyunk teremtve.

Én kérem az Urat, segítsen minket minél jobban megtanulni ezt a dallamot.

Velencei Kati

! Változás az újság megjelenésében!

A folyamatosan és jelentősen emelkedő nyomdai és postaköltségek miatt azt tervezzük, hogy 2009-től a De Colores újságot évente csak egyszer jelentetjük meg papíralapon ünnepi számként, a további lapszámokat pedig e-mail-en küldjük el olvasóinknak.

Jelenleg is többen már kizárólag ebben a formában kérik az újságot, és tapasztalataink szerint egyre több cursillista rendelkezik e-mail címmel.

Azok számára akiknek a lapterjesztés ezen módja nem megfelelő, és továbbra is papíralapon kérik az újságot, költségtérítés mellett lehetővé tesszük, hogy a De Colores újság valamennyi lapszámát nyomtatott formában kapják meg.

2009. évi költségtérítés összege (a teljes évre) 2.000,-Ft, és kérünk benneteket, hogy ez irányú igényeteket mihamarabb jelezzétek a Média csoport felé (bpcursillo@freemail.hu) vagy a titkárságon.

Megértésüket előre is köszönöm.

De Colores! Ruzshty Gyula

AZ ESZTERGOM-BUDAPEST FŐEGYHÁZMEGYE CURSILLO MOZGALMÁNAK 20. ÉVFORDULÓJA

Meghívó

20 évvel ezelőtt tartottuk Egyházmegyénkben és egyúttal az országban az első cursillót, amelyet szeretnénk, mint 20. születésnapunkat megünnepelni.

2009. április 25-ére egész napos programmal készülünk, amelynek szervezésére Rébay Lajost, mint az első cursillo rektorát kértük fel.

Mindenképp számítunk az első cursillo munkatársaira és résztvevőire, és természetesen valamennyi cursillistára.

Meghívottként cursillót végzett, vagy annak lelkiségéhez közelálló ismert személyiségeket is szeretnénk megnyerni.

A programról később még többször adunk értesítést, de szeretnénk, ha mindenki már most beírná nap-tárába ezt az időpontot, hogy minél többen részt vegyünk cursillo mozgalmunk ünnepén.

Ruszthy Gyula

2009. ESZTERGOM-BUDAPEST FŐEGYHÁZMEGYE cursillo programok

IDŐPONT	PROGRAM	FELELŐS, REKTOR
Január 30-február 1.	Vezetőségi lelki gyakorlat	Ruszthy Gyula
Február 14.	Országos Ultreya	Nemzeti Titkárság
Február 19-22.	75. Női Cursillo	Velencei Katalin
Április 25.	Cursillo mozgalom 20. születésnapja	Rébay Lajos
Május 21-24.	73. Férfi Cursillo	Ruszthy Gyula
Június 1.	Pünkösöd Hétfő Karizmák ünnepe	Bozi György
Június 4-7.	76. Női Cursillo	Maróti Gabi
Szeptember 17-20.	77. Női Cursillo	Ullrich Márta
Szeptember 24-27.	74. Férfi Cursillo	Telek Mihály
November 12-15.	75. Férfi Cursillo	Kovács Ádám
November 19-22.	78. Női Cursillo	Juhász Mária